

ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA

UPRAVNO SODIŠČE RS, LJUBLJANA

13. 11. 2025
Podpis pristojne
sodne osebe:

REPUBLIKA
SLOVENIJA
UPRAVNO
SODIŠČE

I U 1713/2021-25

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije je po višji sodnici mag. Mirjani Reberc

v upravnem sporu tožeče stranke

zoper toženo
stranko: **REPUBLIKA SLOVENIJA**, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec,

ob udeležbi stranke z interesom: 1.

in 2. **RTV SLOVENIJA**, Kolodvorska ulica 2,
Ljubljana,

zaradi **dostopa do informacij javnega značaja**,

o **tožbi** zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca številka 090-285/2021/2 z dne
28. 10. 2021

19. novembra 2025

RAZSODILO:

- I. Tožbi se ugodi, odločba Informacijskega pooblaščenca številka 090-285/2021/2 z dne 28. 10. 2021 se odpravi in se zadeva vrne toženi stranki v ponoven postopek.
- II. Tožena stranka je dolžna tožeči stranki v roku 15 dni od vročitve te sodbe povrniti stroške postopka v višini 382,47 EUR, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od poteka roka za izpolnitev dalje do plačila.

OBRAZLOŽITEV:

Izpodbijana odločba

1. Toženka je z izpodbijano odločbo zavrnila pritožbo tožnika zoper odločbo prvostopenjskega organa RTV Slovenija št. 0901-08/2021/69 z dne 22. 7. 2021. Tožnik, takrat kot stranski udeleženec, je med drugim izrecno nasprotoval dostopu prosilca () do dokumenta, ki ga je RTV Slovenija vodila pod št. 08/2021/7. Ta predstavlja sodno poravnavo oziroma zapisnik o dne 8. 9. 2015 opravljeni glavni obravnavi pri Okrožnem sodišču v Ljubljani, del katerega je tudi sporna sodna poravnava. RTV Slovenija je namreč dovolila omejen dostop do navedene sodne poravnave, ki jo je s tožnikom sklenila za poplačilo vtoževanih obveznosti iz naslova priobčitve javnosti glasbenih avtorskih del v vseh televizijskih in radijskih programih prvostopenjskega organa. Tožnik je uveljavljal, da gre za poslovno skrivnost, ki se je ne sme razkriti. Vendar RTV Slovenija temu ni sledila. Pojasnila je, da razen 10. točke poravnave, zakonsko podlago za njeno razkritje predstavlja prva alineja tretjega odstavka 6. člena Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (ZDIJZ). Ta kot izjemo od izjeme določa, da se dostop do zahtevane informacije dovoli, če gre za podatke o porabi javnih sredstev, v povezavi s 3. odstavkom 39. člena Zakona o gospodarskih družbah (v nadaljevanju ZGD-1), ki določa, da se za poslovno skrivnost ne morejo določiti podatki, ki so po zakonu javni ali podatki o kršitvi zakona ali dobrih poslovnih običajev in se uporablja za dokumente, ki so nastali pred uveljavitvijo Zakona o poslovni skrivnosti (v nadaljevanju ZPosS).
2. V obrazložitvi izpodbijane odločbe je toženka pritrdila prvostopenjskemu organu. Pri obravnavani zadevi je treba upoštevati, da je poslovna skrivnost tožnika presežena s 1. alinejo tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ. Tako kot ZGD-1 (tretji odstavek 39. člena) tudi ZPosS (tretji odstavek 2. člena) določa, da se za poslovno skrivnost ne morejo določiti informacije, ki so po zakonu javne. Gre za t. i. absolutno javne podatke. Zahtevana sodna poravnava je dokument, s katerim je bilo odločeno, da organ (kot stranka te sodne poravnave) poravnava vtoževane

obveznosti. Z njo se je organ, ki je zavezanec po ZDIJZ in s tem zavezan zagotavljati javnost in odprtost svojega delovanja, zavezal, da bo to storil in pri tem nesporno porabil javna sredstva. Tožnik dejstvu, da so se na podlagi sodne poravnave porabila javna sredstva, niti ni nasprotoval. Kakšne zaveze ima organ, pogoje, pravice, dolžnosti in obveznosti na podlagi sodne poravnave, s kom jo je sklenil, kdaj in pod kakšnimi pogoji, so vse informacije, ki se štejejo kot podatki o porabi javnih sredstev. Pojem „poraba javnih sredstev“ je namreč po stališču toženke treba razlagati širše, kot samo goli znesek. S porabo je povezana tudi sama vsebina dokumenta, ki je bil podlaga za izplačilo določenega zneska (toženka se ob tem sklicuje na prakso naslovnega sodišča). Poraba javnih sredstev niso le odlivi z računa organa, ampak tudi podatki o tem, kako se razpolaga z javnimi sredstvi, razlogi zakaj, pod kakšnimi pogoji, kakšne so obveznosti in dolžnosti strank v povezavi s takšno porabo in ostalo. Zato je pravilna odločitev organa, da je sodna poravnava (razen 10. točke), prosto dostopna informacija javnega značaja.

3. Toženka je tudi ocenila, da pritožbeno sklicevanje tožnika na sodbo Vrhovnega sodišča X Ips 4/2020 z dne 27. 5. 2020 ne daje podlage za drugačno odločitev. Ne gre za enako pravno in dejansko situacijo. Prosilka je v tamkajšnji zadevi želela prejeti dokumente neposredno iz tožilskega spisa, saj je zahtevo naslovila na državno tožilstvo. Prosilec v predmetni zadevi pa je zahteval dokument pri organu, ki ni zavezan ravnati po Zakonu o pravdnem postopku (v nadaljevanju ZPP). V 1. členu ZPP je namreč določeno, da ta zakon predpisuje pravila postopka, po katerih sodišče obravnava in odloča v sporih iz osebnih in družinskih razmerij, ter v sporih iz premoženjskih in drugih civilnopравnih razmerij fizičnih in pravnih oseb, razen če so kateri od navedenih sporov po posebnem zakonu v pristojnosti specializiranega sodišča ali drugega organa. V obravnavani zadevi ni dvoma, da organ ni sodišče, in je sklicevanje na predmetni zakon irelevantno. Prav tako golo sklicevanje, da je zahtevani dokument del sodnega spisa pri drugem organu, po mnenju toženke ne zadošča, saj v obravnavani zadevi sploh ne gre za vpogled v spis.
4. Posledično so neutemeljene tudi pritožbene navedbe, da je o zahtevi za dostop do sodne poravnave odločal nepristojen organ in bi moral odločati predsednik Okrožnega sodišča. Iz prvega odstavka 1. člena ZDIJZ izhaja, da ZDIJZ ureja postopek glede dostopa do informacij javnega značaja, s katerimi razpolagajo državni organi, organi lokalnih skupnosti, javne agencije, javni skladi in druge osebe javnega prava, nosilci javnih pooblastil in izvajalci javnih služb. Informacija javnega značaja je po prvem odstavku 4. člena ZDIJZ informacija, ki izvira iz delovnega področja organa, nahaja pa se v obliki dokumenta, zadeve, dosjeja, registra, evidence ali drugega dokumentarnega gradiva, ki ga je organ izdelal sam, v sodelovanju z drugim organom, ali pridobil od drugih oseb. Po navedenih določbah morajo biti izpolnjeni trije osnovni pogoji, da lahko govorimo o obstoju informacije javnega značaja, in sicer (1) informacija izvira iz

delovnega področja organa, (2) organ z njo razpolaga ter (3) informacija se nahaja v materializirani obliki. V obravnavani zadevi ni sporno, da je zahtevani dokument zadostil vsem navedenim kriterijem iz 4. člena, v povezavi s 1. členom ZDIJZ.

Tožba

5. Tožnik je zoper izpodbijano odločbo vložil tožbo, saj meni, da je stališče toženke materialno pravno zmotno, izpodbijana odločba pa posledično nezakonita in je zato napačna tudi odločitev o stroških postopka.
6. Vztraja, da pri omejitvah dostopa do informacije javnega značaja ni moč izhajati zgolj iz določb ZDIJZ, pač pa je treba upoštevati pravno ureditev v celoti, od ustavno (in konvencijsko) zavarovanih človekovih pravic in temeljnih svoboščin in omejitev, ki so uzakonjene v drugih, zlasti postopkovnih zakonih. Drugi odstavek 39. člena Ustave določa, da ima vsakdo pravico dobiti informacijo javnega značaja, za katero ima v zakonu utemeljen pravni interes, razen v primerih, ki jih določa zakon, nadalje pa to omejeno možnost do vpogleda v informacijo javnega značaja oziroma do dokumentov, ki se nahajajo v sodnih spisih, določa ZPP v 150. členu. Drugi odstavek 150. člen ZPP predpisuje, da se lahko drugim osebam, torej osebam, ki niso stranke pravde, dovoli pregled in prepis posameznih spisov oz. listin v spisu le, če imajo upravičeno korist. Ko je postopek enkrat končan, lahko dovoli vpogled v spis zgolj predsednik oziroma predstojnik sodišča oziroma druga za to določena oseba. ZDIJZ v nasprotju s prej citiranim besedilom Ustave, za dostop do informacije javnega značaja res ne zahteva izkazanega pravnega interesa. Vendar je po mnenju tožnika utemeljen pravni interes treba zatrjevati in dokazati, upoštevajoč določbo drugega odstavka 150. člena ZPP, če je določena informacija javnega značaja hkrati tudi listina iz sodnega spisa. Sporna sodna poravnava sicer ustreza definiciji informacije javnega značaja, kot jo opredeljuje 4. člen ZDIJZ, hkrati pa predstavlja tudi listino sodnega spisa. Procesni zakoni, kamor spada tudi ZPP, razlogoma posebej urejajo pravico do pregleda in prepisa dokumentov v spisih, saj ima gradivo v upravnih in sodnih spisih posebno naravo, ki je ne izgubi tudi po tem, ko se postopek pred sodiščem enkrat zaključi. Ravno zaradi navedenega je treba spoštovati omejitve glede dostopnosti dokumentov, ki jih določajo področni predpisi, konkretno drugi odstavek 150. člena ZPP. Določila področnih predpisov in tam uzakonjene omejitve so nesmiselne, če jih je mogoče izbrati z zahtevo za dostop do informacij javnega značaja na podlagi ZDIJZ. Pridobivanje informacij od sodišč in drugih državnih organov (pa tudi organov samoupravnih lokalnih skupnosti, nosilcev javnih pooblastil itd.) je lahko urejeno v različnih pravnih podlagah in z različnimi nameni in cilji, kar lahko vodi tudi do konflikta norm, kadar si pravila oziroma omejitve glede posredovanja določenih informacij iz različnih predpisov nasprotujejo. V takem primeru je treba za razrešitev navedenega nasprotja določiti pravilno uporabo prava na podlagi splošnih pravil

■
—
■

o uporabi pravnih predpisov, kamor sodijo npr. pravilo, da se vedno uporabi specialnejši predpis namesto splošnega (pravilo *lex specialis*) oziroma kasnejši namesto prejšnjega (pravilo *lex posterior*) itd. V konkretnem primeru je več kot očitno prišlo do konflikta različnih pravnih norm, tj. do konflikta med drugim odstavkom 150. člena ZPP in 4. členom ZDIJZ. Oba predpisa določata pod kakšnimi pogoji imajo druge osebe, kamor nedvomno spada tudi prosilec, pravico do vpogleda v sporno sodno poravnavo. ZDIJZ prosilcu daje pravico dostopati do vsebine sodne poravnave, saj slednja predstavlja informacijo javnega značaja, ZPP pa ta dostop omejuje oziroma ga pogojuje z izkazanim oziroma utemeljenim pravnim interesom, saj sodna poravnava predstavlja tudi listino sodnega spisa. Ker imajo določila področne (procesne) zakonodaje, torej določila ZPP, glede na določila ZDIJZ značaj specialne ureditve (*lex specialis*) je prednost treba dati slednjim. Smiselno enako izhajata tudi iz sodbe Vrhovnega sodišča v zadevi opr. št. X Ips 4/2020 z dne 27. 5. 2020. V obravnavanem primeru to pomeni, da se ZDIJZ lahko uporabi le glede dostopa do tistih podatkov, ki so lahko neposredno povezani s sodno poravnavo, a ki se ne nahajajo v sodnem spisu. Tako ima na primer prosilec lahko dostop do plačilnega naloga, iz katerega izhajajo izplačani zneski in namen nakazila povezan s sodno poravnavo, do same sodne poravnave pa zaradi ne zatrjevanega in ne izkazanega pravnega interesa, ne. Stališče toženke, da organa, ki ni sodišče in ki odloča na podlagi določil ZDIJZ, omejitev iz drugega odstavka 150. člena ZPP ne zavezuje, je napačno. Tudi iz razloga, ker če bi za pridobitev iste informacije veljali različni pogoji v primeru, če bi jo posredovali različni organi, bi šlo za očitno izigravanje zakonskih omejitev in varstev, ki so jih določili ZDIJZ in drugi relevantni zakoni.

7. RTV Slovenija bi zato morala zahtevo prosilca glede sodne poravnave zavreči, saj je za odločitev glede dostopa do tega dokumenta na podlagi drugega odstavka 150. člena ZPP izključno pristojen odločati predsednik oziroma predstojnik sodišča, pred katerim je postopek tekel. V konkretni zadevi je to predsednik oziroma predstojnik Okrožnega sodišča v Ljubljani. Toženka se je v izpodbijani odločbi oprla na napačen predpis, odločbo v delu, ki se nanaša na dovolitev dostopa do sodne poravnave, pa je zato izdal stvarno nepristojen organ. To v skladu z drugim odstavkom 237. člena ZUP predstavlja bistveno kršitev določb postopka, zato mora sodišče tožbi ugoditi ter izpodbijani upravni akt toženke odpraviti.

Odgovor na tožbo

8. Toženka v odgovoru na tožbo v celoti vztraja pri argumentaciji v izpodbijani odločbi. Oporeka tožbeni navedbi, da sta v dani zadevi v konfliktu drugi odstavki 150. člena ZPP in 4. člen ZDIJZ. To ni mogoče, saj organ, ki je zavezanec po ZDIJZ, ni sodišče (za katerega velja področna zakonodaja, konkretno ZPP) ampak javni zavod. Ne drži, da bi v primeru pridobitve istih informacij veljali različni pogoji, če bi jih posredovali različni organi in da bi šlo za očitno izigravanje zakonskih omejitev in varstev, ki so jih določili ZDIJZ in drugi

relevantni zakoni. Organ z zahtevanim dokumentom razpolaga izključno zato, ker je bil tudi sam stranka sodne poravnave in to ne pomeni, da razpolaga in lahko odloča tudi o dostopu do vseh ostalih dokumentov, ki so del sodnih spisov. Sorazmernost v presoji, kaj naj bo v slovenskem javnem sektorju javno ali ne, je v primeru porabe javnih sredstev izvedel že zakonodajalec. V ZDIJZ je zapisal, da je javno vse, kar je povezano s porabo javnih sredstev. To pa so, po mnenju toženke, lahko tudi različne sodne odločitve, kadar je bila ena od strank teh postopkov državni organ, organ lokalne skupnosti, javna agencija, javni sklad in druge osebe javnega prava, nosilci javnih pooblastil in izvajalci javnih služb. Z vidika upravljanja javnih sredstev bi stališče tožnika, da glede dostopa do tovrstnih dokumentov, s katerimi zavezanec po ZDIJZ razpolaga, ker so bili udeleženci teh sodnih postopkov, ne zapadejo pod določila ZDIJZ, predstavljalo odmik od transparentnosti delovanja organov, kar bi izničilo celotni namen ZDIJZ. Sodišče naj tožbo zavrne.

9. RTV Slovenija je kot prizadeta stranka z interesom na tožbo dogovorila z enakimi argumenti kot toženka in prav tako predlagala zavrnitev tožbe.
10. Prošilec kot prizadeta stranka z interesom je izjavil, da se ne želi vključiti v predmetni upravni spor. Podal je le nekatere pravno organizacijske posebnosti avtorskega prava (obvezno kolektivno upravljanje avtorskih pravic), saj kot je navedel, je poznavalec tega področja. Izpostavil je še, da med zakonsko predvidenimi načini oblikovanja tarif, temelječih na obveznem kolektivnem upravljanju avtorskih pravic, javnosti nedostopne sodne poravnave niso predvidene. Zato je moč sklepati, da sta RTV Slovenija in tožnik s sodno poravnavo „ustvarila nedovoljeno, nezakonito, neustavno tarifo“ in potencialno škodo javnemu zavodu in/ali avtorjem uporabljenih glasbenih del.

Pripravljala vloga tožnika

11. Tožnik je v pripravljalni vlogi v bistvenem vztrajal pri tožbenih navedbah. Glede očitka prosilca, da naj bi stranki spora ustvarili nedovoljeno oz. nezakonito tarifo, je opozoril, da če bi se s sodno poravnavo dogovorili nekaj, kar bi nasprotovalo moralnim načelom oziroma prisilnim predpisom, torej veljavni tarifi, take poravnave sodišče ne bi dovolilo.

Presoja sodišča

12. Tožba je utemeljena.
13. Ni sporno, da je zahtevana informacija – sodna poravnava del sodnega spisa. Te okoliščine v ničemer ne spremenijo dejstva, da z zahtevano sodno poravnavo razpolaga tudi RTV Slovenija.¹ Na drugi strani tudi ni sporno, da navedena sodna

¹ Kot stranka sodnega postopka in hkrati zavezanec za posredovanje informacij javnega značaja.

■
—
■

poravnava za RTV Slovenijo izpolnjuje vse pogoje za informacijo javnega značaja, ki je podvržena pravici do dostopa po ZDIJZ (sodna poravnava izvira iz delovnega področja organa, organ z njo razpolaga, nahaja se v materializirani obliki²). Vendar ZDIJZ drugače kot ZPP določa, da so informacije javnega značaja prosto dostopne pravnim in fizičnim osebam (torej ne zahteva izkaza opravičene koristi)³. Prosilec bi torej lahko zaprosil za obravnavano sodno poravnavo tako pri sodišču kot pri RTV Slovenija, vendar bi se, formalistično gledano, dostop do dokumenta na sodišču presojal po drugem odstavku 150. člena ZPP, pri RTV Slovenija pa po ZDIJZ.

14. Vrhovno sodišče je v sodbi I Up 731/2005 z dne 4. 10. 2007 pojasnilo, da je treba v vsakem primeru zahtevane informacije ugotoviti, ali iz določb posameznega zakona, ki ureja določeno področje izvrševanja javnih nalog, ne izhaja prepoved posredovanja določenih podatkov. Poudarilo je, da pri odločanju o posredovanju informacije, ki je pri različnih organih, treba spoštovati načelo, da morajo za njeno pridobitev veljati isti pogoji, ne glede na to, od katerega organa se njeno posredovanje zahteva: tako informacije, ki so sestavni del sodbe ali odločbe organ ne more posredovati, če take informacije ne bi smel posredovati tisti organ, ki je navedeno sodbo ali odločbo izdal v okviru svojega delovnega področja.
15. Ob takem izhodišču lahko sodišče za konkretni primer sklene, da če sodišče po določbah ZPP za dostop do sporne sodne poravnave zahteva izkazano opravičeno korist⁴, RTV Slovenija sodne poravnave ne more posredovati kot prosto dostopne po ZDIJZ. Kot še pojasnjuje Vrhovno sodišče v tamkajšnji zadevi, bi v primeru, da bi za pridobitev iste informacije veljali različni pogoji, če bi jo posredovali različni organi, šlo za očitno izigravanje zakonskih omejitev in varstev, ki so jih določili ZDIJZ in drugi relevantni zakoni.
16. Vrhovno sodišče je gornje stališče nadgradilo v sodbi X Ips 4/2020 z dne 27. 5. 2020. Na načelni ravni je razrešilo vprašanje dostopa do informacij javnega značaja, kadar pravna pravila iz različnih predpisov za ista upravičenja strank vsebujejo različne pogoje oz. omejitve. Presodilo je, da pravno podlago za dostop do informacij, ki so del sodnega spisa in glede katerih je zavezanec za posredovanje informacij sodišče, predstavlja področni procesni predpis kot *lex specialis*⁵. ZDIJZ se lahko kot splošnejši predpis uporablja le v tistih primerih in v zvezi z dostopom do tistih informacij, do katerih dostop ni urejen z navedenimi specialnimi zakoni (23. točka obrazložitve).
17. Iz gornjega sledi sklep, da se dostop do informacij javnega značaja prvenstvo

² 4. člen ZDIJZ v povezavi s 1. členom ZDIJZ.

³ Določa sicer izjeme, ki narekujejo zavrnitev dostopa.

⁴ Po nasprotnem razlogovanju to pomeni, da za tretje osebe, ki ne izkažejo opravičenega interesa, velja prepoved dostopa do informacij v pravnem sodnem spisu.

⁵ Tč. 18 obrazložitve.

presoja po določbah (omejitvah) tistega predpisa, ki velja kot *lex specialis*. V dani zadevi je to drugi odstavek 150. člena ZPP. Ta daje pravico pregledovati in prepisovati spise pravde tudi vsaki drugi osebi, ki ima za to opravičeno korist. Vrhovno sodišče je namreč pojasnilo, da drugi odstavek 150. člena ZPP določa tako omejitve kot tudi način uresničevanja ustavne pravice do informacije javnega značaja,⁶ a vse ob upoštevanju specifičnega področja pravnega postopka. ZPP kot specialni procesni predpis je v funkciji uresničevanja več različnih ustavnih pravic hkrati, tako 22. člena Ustave (enako varstvo pravic) kot tudi 39. člen Ustave (dostop do informacij javnega značaja) itd.

18. RTV Slovenija je v postopku odločanja o zahtevi prosilca za dostop do (med drugim tudi) obravnavane sodne poravnave, obvestila tožnika in še tri subjekte, ki so priglasili vstop v postopek. Ni pa upoštevala, da je bila sodna poravnava sklenjena v okviru sodnega (pravnega) postopka, da je del sodnega spisa in da za pregledovanje listin iz sodnega spisa veljajo specialne določbe 150. člena ZPP. Zato odločitev toženke, da je RTV Slovenija pravilno uporabila ZDIJZ, ni pravilna. Ni torej ključen zavezanec, pač pa pravna pravila, ki jih je treba uporabiti za dostop do določene informacije javnega značaja.
19. Ob povedanem je toženka torej svojo odločitev oprla na zmotno razlago materialnega prava. Uporaba ZPP pa narekuje tudi uporabo določil o tem, v čigavi pristojnosti je odločanje o dostopu do zahtevane informacije in o pravnih sredstvih v zvezi z njenim pridobivanjem⁷. Drugi odstavek 150. člena ZPP določa, da dokler postopek teče, dovoli pregled in prepis posameznih spisov predsednik senata. Ko je postopek končan, pa o tem odloča predsednik oziroma predstojnik sodišča oziroma delavec na sodišču, ki ga ta določi.
20. Ob tem sodišče pojasnjuje, da vprašanje pristojnost odločanja o dostopu do konkretne informacije ne pomeni vsebinske odločitve, pač pa druga postopkovna pravila pred pristojnim organom.
21. Sodišče je iz navedenih razlogov tožbi ugodilo, odpravilo izpodbijani upravni akt ter zadevo poslalo toženki v ponovni postopek (4. točka prvega odstavka in tretji odstavek 64. člena ZUS-1). V ponovnem odločanju bo morala upoštevati stališče sodišča glede uporabe materialnega prava (četrti odstavek 64. člena ZUS-1).
22. V skladu s prvim odstavkom 59. člena ZUS-1 je sodišče odločilo na podlagi pisnih vlog in pisnih dokazov. Dejansko stanje, ki je bilo podlaga za izdajo upravnega akta, med tožnikom in toženko ni sporno. Šlo je le za vprašanje pravilne uporabe

⁶ Kot jo ureja drugi odstavek 39. člen Ustave, ki se glasi: „Vsakdo ima pravico dobiti informacijo javnega značaja, za katero ima v zakonu utemeljen pravni interes, razen v primerih, ki jih določa zakon.“

⁷ Po določbi 1. člena ZPP ta zakon določa pravila postopka, po katerih sodišče obravnava in odloča v sporih iz osebnih in družinskih razmerij, ter v sporih iz premoženjskih in drugih civilnopravnih razmerij fizičnih in pravnih oseb, razen če so kateri od navedenih sporov po posebnem zakonu v pristojnosti specializiranega sodišča ali drugega organa.

materialnega prava.

Stroški

23. Povrnitev stroškov postopka v upravnem sporu je urejena v 25. členu ZUS-1. Če sodišče tožbi ugotovi, se tožniku glede na opravljena procesna dejanja in način obravnavanja zadeve prisodi pavšalni znesek povračila stroškov v skladu s Pravilnikom o povrnitvi stroškov tožniku v upravnem sporu (Pravilnik; tretji odstavek 25. člena ZUS-1). Ker je bila zadeva rešena brez glavne obravnave, tožnik pa je v postopku imel pooblaščenca, ki je odvetniška družba, se mu priznajo stroški v višini 285,00 EUR (drugi odstavek 3. člena Pravilnika). Tožnik je v postopku stvar dodatno pojasnjeval z obrazloženo vlogo, zato se mu priznajo še stroški v višini 10 % od tako določenega zneska (4. člen Pravilnika). To skupaj z zahtevanim 22 % DDV znaša 382,47 EUR. Zakonske zamudne obresti od stroškov postopka tečejo od poteka roka za njihovo prostovoljno plačilo (prvi odstavek 299. člena Obligacijskega zakonika).

PRAVNI POUK:

Pritožba zoper to sodbo ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Ljubljana, 19. november 2025

Sodnica:
mag. Mirjana Reberc, l.r.

